

af udenrigsministeren, at han om kort tid rejser til Grønland og møder Grønlands udenrigsudvalg, han vil aflægge beretning, og jeg er sikker på, at vi får en rigtig god debat og også en debat, der munder ud i en fornuftig konklusion om, hvordan det spørgsmål skal videreføres.

Op så til den anden del af vores rigsfællesskab, Danmark. Danmark skal, som jeg gjorde opmærksom på i min åbningstale, træffe nogle ganske afgørende beslutninger i denne samling, som vi just har taget fat på.

I virkeligheden er Europa det, der, når alt kommer til alt, stiller de største krav til os. Jeg har tilladt mig at bruge udtrykket over sommeren: At være noget er at gøre noget, at gøre lidt mere end det, man er nødt til, at gøre lidt mere end det, der er nødvendigt, at gøre lidt mere end det, der er passende.

Det, vi skal gøre i disse måneder, når det gælder Europa, er faktisk lidt mere end det, vi kan nøjes med at gøre. Vi skal tænke langt. Vi skal tænke på fred og på krig. Vi er ikke vant til det i vores hverdag. Vi tror, det er automatisk.

Jeg har været glad for de mange partimeldinger, der har været i dag om det europæiske spørgsmål. Vi er ikke enige alle sammen, men jeg øjner dog et klart flertal her i Folketinget for det europæiske spørgsmål og Danmarks fremtid deri.

Må jeg bare ganske kort endnu en gang præcisere, hvad det drejer sig om. Først hvad Europa egentlig er, og hvad Den Europæiske Union er. Jeg vil sige til de partier, der har gjort det til en mærkesag at sige nej, at jeg synes, man skylder at fortælle befolkningen, at Europa er en scene, er et rum, hvori der foregår politiske forhandlinger, ikke om at tage noget væk fra det danske Folketing og heller ikke om at tage noget væk fra amtsrådene eller kommunalbestyrelserne eller de lokale beslutningscentre. Hvert enkelt sted finder der en demokratisk proces sted, træffes der beslutninger, der passer lige præcis til den type af problemer, der skal løses dér. Det gælder i boligforeningen, i skolebestyrelsen, i kommunalbestyrelsen, i amtsrådet, og det gælder her i Folketinget. Somme tider er vi gode til det, somme tider mindre gode til det; men det er jo en anden sag. Præcis på samme måde er det med EU. Det er et sted, der er skruet sammen til at træffe beslutninger, som ikke kan løses andre steder end lige præcis i EU. Så enkelt er det, og så nødvendigt er det.

Jeg har lyttet, regeringen har lyttet, og vi har lært, som jeg sagde det i min åbningstale. Jeg

skal ikke gentage, hvad der står i den. Læs den et par gange. Jeg har forstået, at der er andre end regeringen, der mener, det er klog tale, og det er jeg taknemmelig for.

Det er en dansk vej, vi nu ridser op. Det er ikke en tysk vej eller en fransk vej, men en dansk vej, der i virkeligheden består af tre hovedelementer: For det første en Amsterdamtraktat, hvori vi kan genkende de danske værdier. For det andet en udvidelsesproces, hvori vi kan se os selv som frontløbere. For det tredje de fire undtagelser, som vi har lovet hinanden stod før, under og efter denne regeringskonference. Det er godt.

Amsterdam og den kommende folkeafstemning er også historien om opgøret med de tre dårskeber, vi har måttet leve med alt for længe i Europa: Dårskeber om krig, dårskeber om arbejdsløshed og dårskeber om dårlig behandling af miljøet. Nu kan vi gøre op med det, nu kan vi få hold på det, ikke fra den ene dag til den anden, men retningen kan vi få sat, og det er det centrale.

Til allersidst om Europa og EU i denne runde: Det er blevet sagt om et andet nordisk land, der sagde nej ved en folkeafstemning – og vi kender det jo godt – at Europapolitikken deroppe er blevet privatiseret. Jeg ved godt, at det er der partier, der går ind for her i landet, men det er ikke noget, denne regering går ind for – og slet ikke når det gælder Europapolitikken.

Hvad vil det sige, at Europapolitikken i det land er blevet privatiseret? Det vil sige, at der ikke længere er en regering, at der ikke længere er folkevalgte og ikke længere organisationsvalgte folk, der kan tage til Bruxelles og varetage dette lands interesser. Der er store virksomheder, bevares, lobbyister, men der er ikke den demokratiske indsats, hvor folket definerer, hvad der skal være op, og hvad der skal være ned, hvilke rammer der skal være, og hvordan det skal fungere. Det ønsker vi ikke i Danmark.

Jeg ved med sikkerhed, at hvis den teoretiske mulighed, at det blev et nej, skulle blive en realitet, er taberne jo ikke direkte de herrer og damer, der sidder her. Taberne er heller ikke eliten i Danmark. Taberne er de folk, der er dårligst uddannede, de folk, der har de dårligste chancer på arbejdsmarkedet. De folk, der står bagest, er taberne.

Jeg siger det for god ordens skyld, for det er vigtigt at holde fast i, at Danmarks muligheder også hænger nøje sammen med processen omkring den kommende folkeafstemning.